

Derfor kunne vi godt tænke os en totrinsraket, så vi i første omgang sørger for at få en let, enkel og overskuelig bistandslov, og så kan vi bagefter tage fat på de enkelte kapitler og prøve at se, hvordan vi kan få dem rettet til.

Men at vi skal have en enkel bistandslov, er vi meget, meget enige i, og derfor er vi positive over for SF's forslag. Hvis SF efter de mange afvisninger af forslaget, der desværre har været, stadig mener, at det skal frem til anden behandling, så der kan stemmes om forslaget, vil Fremskridtspartiet stille en række ændringsforslag til, hvordan forslaget til den tid skal se ud, for at vi kan være med.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten kan støtte forslaget fra SF om, at der bliver nedsat en socialreformkommission, som f.eks. kan være færdig med arbejdet inden udgangen af 1997, og vi mener også, det måske er den korrekte måde at prøve at få endevendt det arbejde, som har været i gang et stykke tid fra socialministerens side.

Efteråret har på flere måder stået i bistandslovens tegn. Baggrunden har været de to udkast til lovforslag, som socialministerens embedsmænd har udarbejdet, og som har været ude til diskussion og høring forskellige steder, nemlig forslag til lov om aktiv socialpolitik og forslag til lov om social service.

Den nuværende bistandslov trådte i kraft den 1. april 1976, og forud for dens vedtagelse den 19. juni 1974 var der gået ca. 10 års arbejde i den daværende Socialreformkommission. Selv om Enhedslisten aldrig har været tilfredse med bistandsloven, må vi erkende, at der dengang var gjort et grundigt forarbejde. Man turde sætte sig mål, der i dag synes visionære. Lovens største mangel var, at der var tale om en rammelov, hvor alt for meget blev overladt til skønnet i de enkelte kommuner.

Bistandsloven er siden ikrafttrædelsen blevet ændret mere end 150 gange. Især har kontanthjælpsafsnittet været udsat for mange ændringer. Man kan undre sig over, at der har været brugt så mange kræfter på nedskæringer på netop kontanthjælpsområdet, når man ved, at udgifterne til kontanthjælp kun udgør ca. 10 pct. af de samlede sociale udgifter.

De to udkast til lovforslag, som socialministeren har udsendt til diskussion, har efter vores opfattelse ikke tilstrækkeligt med visioner. De virker faktisk lidt visionsløse. Hovedindholdet og stemningen eller tonen er en løftet pegefing

over for dem, der har brug for hjælp, altså et signal om, at man løfter pegefingern over for de svage og belønner de stærke. Det har heller ikke manglet på kritik, hvis man kigger på de høringssvar, der er kommet; høringssvarene er groft taget: »Dur ikke, prøv noget andet!«

Hvis lovene blev vedtaget, ville resultatet være forholdsvis små ændringer, men store udgifter til efteruddannelse af det personale, der skal administrere lovene, fordi antallet af paragraffer vokser og alle paragraffer får nye numre, som alle taler om i den sammenhæng.

Alle taler ellers om, at der skal være en stigende brugerindflydelse. Alle skoler og daginstitutioner har fået forældrebestyrelser. Der bliver gjort forsøg med brugerinddragelse på hospitaler og institutioner. Hvis vi skal have en ny sociallovgivning, skal brugerne selvfølgelig tages med på råd. Det samme skal de professionelle og resten af befolkningen for den sags skyld.

Socialpolitikken og dermed sociallovgivningen er et fælles projekt, som har betydning for os alle. Alle mennesker har ressourcer, og alle mennesker er svage i nogle perioder og stærke i andre. Fællesskabet er en forudsætning for den enkeltes frie udfoldelse. Hvis fællesskabet ikke påtager sig sit ansvar, er der nogle, der aldrig får muligheden for at udfolde sig.

Vi er i Enhedslisten enige i de opgaver, der er beskrevet for en socialreformkommission.

Vi synes dog, der mangler ét punkt: Vi har i dag desværre mange, der gerne vil arbejde, men som ikke får mulighed for det. Nogle af disse mennesker henter deres forsørgelse via arbejdsløshedsforsikringen; det er dem, der har nået at være i arbejde længe nok til at optjene ret til dagpenge. Resten henter deres forsørgelse via bistandsloven.

Der er ikke én eneste fornuftig grund til denne opdeling. Hvorfor er arbejdsløshed et socialt problem for den ene gruppe og ikke for den anden? Hvorfor har vi ikke et enstrengt system? Vi synes, det kunne være fornuftigt, at en socialreformkommission undersøgte fordele og ulemper ved et enstrengt system. F.eks. kunne vi sagtens forestille os, at alle, der stillede sig til rådighed for arbejdsmarkedet, havde ret til optagelse i en a-kasse og øjeblikkelig opnåede ret til dagpenge. Vi er modstandere af alle former for tvangsaktivering, men så absolut tilhængere af, at alle, der vil arbejde, får mulighed for det.